

ԱՆԼՍԵԼԻ ԽՈՐՈՒՆԵՆ ՄԵՏԻՍ ՄԷՋ

ՏԱԼԱՊՈՒՈՂ ՍԱՓՈՐ

Անլսելի խորունկ սրտիս մէջ կան ինչպէս
Բաբախումներ՝ ծառերը մութ վերջալոյսին.
Անոնց լըտին եւ հոգեզմայլ կ'ունկնդրեմ ես,
Ջերդ աղբիւրի մը վայրահակ տրտում լուսին,

Որ կը տեսնէ դէմքն իր անշարժ ու կը դառնայ
Խօ՛լ թիթեռնիկ էութեան շուրջն իր պրիսմակին
Կապոյտ հըմայք որ կը վառէ շուրին վըրայ
Վըտակներու պարտէզին մէջ անոր ոսկին:

Եւ ըսպսեւ գուցէ որ սիրտը գաղտնորէն
Ողջակիզուի խորհուրդներու կարմիր հուրէն
Այս տաճարին մէջ ուր կեանքին մեռաւ աստուած

Իր յարութեան ժղպիտը լուս շրթներուն վրայ.
Ցայգը խորունկ իր բիւրեղին մէջ բանտըւած
Լուսեղ կաթիլ մ'է արցունքի որ կը դողայ...

Գուցէ ծարաւ է ծաղիկի մը բոյրին
Թուրք հողէ բոբր սափորին սիրտը թափուր
Անեանակին մէջ ա՛յնքան խորունկ, ա՛յնքան լուս
Ուր տարօրէն կ'առնէ տենչանքը մարմին.

Ու տանջըւող է աւելի քան տըխուր
Սիրտըս՝ որուն բաբախումները կ'այրին
Աւելի վառ կարօտ վարդի մը բոյրին
Թուրք հողէ բոբր սափորին ծագը թափուր.

Ձայնին որ կանչն էր յոյսերուն կը յիշէ
Մեղեգին սրբ իր կշռովէն անսահման
Լըռութիւնն այս որ երգին լոյսն է գուցէ

Ա՛յնքան թրթուռն որ կը ծաղկին երազներ,
Ա՛յնքան վըճիտ որ շուրջն ահա կը դողան
Սափորին բոյրն եւ անցեալին իր ըստուեր...

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿՐԱՅ

Հ. ԱԼԻՇԱՆ ՏԽՐՈՒՆԻՒՆ ՄԷՋ

ՏՈՂ մը միայն միտքս փնտցեր է Լէօի
մէկ յօդուածէն գրուած տարիներ ատա՛ջ
Մշակի մէջ, Հ. Ալիշանի բանաստեղծու-
թեան մասին. « Իբրեւ երգիչ Հ. Ալիշան
սիրում է մեկամաղձիկ տիւրը տրամա-
ղրութիւն արտայայտող տողեր »: Այս ա-
սացուածքը մտքիս մէջ կը նորոգուի երբ
ուսումնասիրեմ կը սկսեմ Տխրունին, Լէօ
Բնչ ազդեցութեան տակ այս գաղափարը
կազմեր է. կարդացե՛ր է արդեօք Տխրու-
նիի գրաբար բերթուածները. կամ մտա-
ծե՛ր է, այդ տողը գրած աստին, մէկու մը
վրայ, օր. Ասողֆին կամ Ռնէէին...
Լէօ աւելի մտածած ըլլալու է « վէրք
Հայաստանի »-ին վրայ. վէրքն արդէն իր
հետ կը բերէ մարդուս մէջ բնութեան ու-
ժերու խաթարում եւ հետեւաբար տխրու-
թիւն. Հայաստանի վէրքը մահաւանդ,
դարաւոր վէրք մը եւ դարաւոր ալ տխրու-
թիւն. ու Լէօ կարդալով Հայրունիի ոտաւ

նաւորները, իսկոյն յօրինե՛ր է իր դրու-
թիւնը Ալիշանի բանաստեղծութեան վրայ.
Եթէ Հայրունիին հետ կարդար նաև Տխրու-
նին, Բնչ պիտի ըսէր Լէօ...:

Բանաստեղծ Ալիշանի նկարագիրը տո-
ղով մը պատկերացնէ զժուարին է. ամ-
բողջ կեանք մը կայ մէջը որ իր ամէնօր-
եայ բազմամասնութիւններով կը խուսա-
փէ կեդրոնանալ է եւ կորիզի մը շուրջ խըմ-
բուելէ. իր մէջ շատ զօրութիւններ կան որ
առանձին կ'ուզեն ապրիլ եւ յաղթանակել,
որով ամբողջին ուժգնութեան ալ տուժել
կու տան, իր մէջ բանաստեղծ ըլլալու գի-
տակցութիւնէն աւելի կարծես քնազղը կայ.
քնազղն ալ ամէն վայրկեան ու ամէն պա-
րագային նոյն ոճով չի յայտնուիր մարդուս
մէջ. ասկից արտայայտուելու զանազան
կերպեր կը ծնանին ու կ'անհետանան: Սա-
կայն այս բոլոր տարուբերող զօրութիւն-
ներուն մէջ ալ կայ հիմ մը եւ գոյն մը՝